

AKSA'NIN GÖZYAŞLARI

Ey Kudüs! Ey peygamberler kokusu! Müminlerin ümidi, zâlimlerin korkusu... Ey Kudüs! Ey yerin göklere en yakın avlusu! Ümmete emanet olan davaların yolcusu... Ey Kudüs! Ey mukaddes şehir! Damarlarda dolaşıp topraklara karışan kansın. Dilimdeki duâ, kalbimdeki imansın. “Allahuekber!” nidalarıyla cihada atılan gencin bileğindedin. Haberleri göz yaşıyla takip eden anaların dileğindedin. Ey Kudüs! Sen benim beş vakit namazımda, ruhumdan geçen kelamda, kalemimden dökülen sevdamdasın.

Kalbimde uçsuz bucaksız mısralar dolaşır; ölü bedenlerin, mazluma dönüşen zâlimlere siper olduğu bu dönemlerde. Meyus bir geceden süzülen bir umut tanesi gibi, gönüllere yerleşip dillere dolanır şairin kaleminden:

Mescidi Aksa'yı gördüm düşümde

Götür müslümana selam diyordu

Bir düş, zihinlerin ötesinde vuku bulan ve bir selam, İslam ümmetine hediye edilen... Aksa'dan yürekleri dağılayan mısralarla devam eder şair sözlerine:

Dayanamıyorum bu ayrılığa

Kucaklasın beni İslam diyordu

Bir sızı kalplerin en derinlerinden gelen... Bir pişmanlık ve yetersizlik hissi, içimizi kemirip duran... Ve yine bir Ümmet geride kalıp selamları cevapsız bırakan...

Hayat, diyorlar Peygamberim. Hayat sayfalara sığamayan bir kavramdır, diyorlar. Anne karnındaki bir yavrunun değeri yok mudur bu zâlimlerin gözünde? Peki ya, hayatında hiç balon tutmamış masum bir çocuğun? Açlıktan kemikleri sayılan, yaş almış bir adamın da mı değeri yoktur Peygamberim? Peki ya, sessiz sedasız bu zulüme şahitlik eden şehitler? Şehitleri örten o temiz toprak? Amacının dışında kullanılan silahlar da mı şikayetçi olmayacak? Hayatı güçle tasavvur ettiler Peygamberim, güçsüzlerinkini de mermilere döşediler. Hani “Kağıtlar bile anlatamaz bu hayatı.” derlerdi ya Peygamberim. Mermilere bile sığın bu hayatların kaybindan herkes sanki gurur duyuyor.

Miracımız olan namazı bıraktın bizlere, Aksa'nın mavisinde yükselirken Ey sevgili Peygamberim! “Mescidi Aksa'ya gidin. Gidemeyenler de kandillerine yağ göndersinler.” demiştin. Sana, Aksa'nın gölgesinde bekleyen ümmetin gösterildiğinde ne kadar da sevinmiştin. Ümmetim diye bağrına basmıştın, güvenmiştin bizlere. Beş vakit namazı emanet etmiştin. Aksa'nın ağaçlarını, taşlarını, semasında süzülen kuşlarını emanet etmiştin bizlere. Biz layıkıyla bakamadık senin emanetlerine, affet Peygamberim. Daha korkunun ne olduğunu öğrenmemiş tertemiz çocukları koruyamadık. “Ne yapayım alıyorum işte.” diyerek, bir mermi de biz sıktık sararmış bedenlere. O mermiler; bir babadan çocuğunu aldı, bir eşi dul bıraktı ve bir çocuğa, gülmek yerine yetim olmayı öğretti. Çarpıtılmış düşüncelerimizle her geçen gün mazlumların onurlarını yerlere serdik, zalimleri göklere çıkardık.

Müslüman Müslümana üç günden fazla küs kalmasın, demiştin Peygamberim. Biz Müslümanları; Arap'ından, Türk'üne ayırdık. Üsame'ye “Kalbini yarıp baktın mı?” diye buyurmuşsun. Ne örnek aldık, ne üzerimize alındık. Yalnızca kötülükten kararmış gözlerle yaklaştık insanlara. Kalplerine bakmadan tiplerine baktık. Dönüp bakmamız gereken kişi kendimiz değilmiş gibi... Yaptıklarımızın bize döneceğini; duvarların, yaprakların, yıldızların

bize şahitlik edeceğini unuttuk. Affet bizi Allah'ım, senin istediğin bir kul; Peygamber'e layık bir ümmet olmadık. Tek derdimiz rahatımızdı. Selahaddin'in ordusunda asker bile olmadık. Dimağımızı tozlu raflara kaldırdık, Aksa'yı olması gerektiği gibi koruyamadık. Tek din İslam olup onu bağrımıza basamadık.

Aksa'nın gözyaşları akıp dururken, barut kokan duvarların arasından... Ne zaman kalkıp ayağa "Burası bizim Peygamberimizin emanetidir. Aksa bizim miracımız, bizim muhabbetimiz, bizim dayanağımızdır." diyeceksin, Ey Müslüman? İslam tek dindir, insanı özgür kılan. Ayağa kalk, şimdi yatıp durmanın sırası değil Ey Müslüman! Boşa geçirdiğin bu özgür zamanını, Aksa için kullan.